

JENS HENRIK
JENSEN

OXEN

**JÄÄTYNEET
LIEKIT**

WSOY

Jens Henrik
Jensen
JÄÄTYNEET
LIEKIT

SUOMENTANUT SANNA MANNINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Suomentaja on saanut tukea WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Tanskankielinen alkuteos
De frosne flammer

© Jens Henrik Jensen and JP/Politikens Hus AS København 2016
Suomennoksen © Sanna Manninen ja WSOY 2020

ISBN 978-951-0-42723-1

PAINETTU EU:SSA

Hugolle, Victorille ja Maille

1. LUKU

HAHMO ISTUI LIKKUMATTA kalliolla ja imi voimaa aurin-
gosta kuin lämpöä janoava matelija.

Vuorimäntyjen ja sammalmättäiden välissä kasvoi kanervaa lohduttomina ruskeina lämpäreinä. Syviin varjoihin ja kallionkoloihin jäänyt lumi todisti talven valtakauden jatkumisesta.

Näköpiirissä ei liikkunut mikään muu kuin varis, joka nokki notkossa jotain, ehkä jäniksen raatoa.

Vuoden kolmannen kuun maisema oli karu ja näivettynyt.

Kalliolla istuva hahmo oli kivettynyt risti-istuntaan. Selkä suorassa ja varpaat paljaina, kädet reisillä.

Mies.

Maaliskuun kova valo paljasti miehen alastomassa yläruumiissa lukemattomia arpia. Osa arvista oli vanhoja ja haalistuneita, osa uudempaa perua. Sadoin tikein kiinni ommeltujen haavojen tumman sinipunaiset jäljet kaartuivat pehmeästi tai risteilivät repaleisesti eri puolilla kalpeaa, jäntevää kehoa.

Hiukset oli koottu niskaan lyhyeksi poninhännäksi ja parta levisi laikkuina pitkin kaulaa, leukaa ja poskia. Mies oli kuin haaksirik-
koutunut kallionlohkareiden, kanervien ja havupuiden muodosta-
massa saaristossa.

Hän istui silmät ummessa ja kasvot kohti aurinkoa. Paikka oli strategisesti merituulen ulottumattomissa, kahden ison kallionjärke-
leen välissä, missä aurinko lämmitti ilmaa.

Mies ei ollut hievahtanutkaan puoleen tuntiin. Ei siirtänyt kättä. Ei väräyttänyt sormea. Ei kohottanut kulmakarvaa tai rypistänyt nenäänsä sen prosessin aikana, joka oli kuin keskittynyttä energian-

vaihtoa 149 600 000 kilometrin päässä sijaitsevan, elämää ylläpitävän tähden ja kalliolla istuvan mitättömän organismin välillä.

Miehen vasemmalla puolella oli vanhat kumisaappaat, ja sukat oli työnnetty niiden varsiin. Oikealla puolella oli aluspaita, ruutupaita ja villapaita. Pinon päällimmäisenä oli jotain, mikä säihkyi auringossa. Veitsi. Terässä oli ruostetäpliä ja varsi oli nähnyt parhaat päivänsä. Vartta oli korjattu kietomalla sen ympärille purjelankaa.

Kun mies viimein liikahti, liike oli hyvin hidas, aivan kuin aurinko ei olisi vielä täyttänyt hänen lihaksiaan voimalla.

Hän ojensi käsivarret eteensä ja kohotti ne sitten pystysuoraan ylös. Viisi kertaa hän hengitti syvään sisään ja puhalsi ilman hitaasti ulos ennen kuin laski käsivarret rauhallisesti sivukautta alas ja takaisin alkuasentoon.

Kesken kuudennen toiston mies pudotti äkisti käsivarret alas ja käänsi valppaasti päätään. Hän oli kuullut äänen. Vieraan äänen. Puhetta. Se kuulosti kantautuvan soratieltä, joka kulki samansuuntaisesti kuin pieni kalliomuodostelma, missä oli hänen paikkansa auringossa.

Mies ei hukannut aikaa pukeutumiseen. Hän puristi päättäväisesti veitsenkahvan hampaiden väliin, jotta kumpikin käsi jäisi vapaaksi. Varmasti kuin eläin hän hiipi äänettömästi kallioita alas kohti tietä ja piiloutui suuren lohkareen taakse.

Hän kyykistyi kanervien keskelle tähyttämään. Äänet kuuluivat nyt selvemmin. Hetken kuluttua näkyviin tuli kaksi miestä. He kävelivät rauhallisesti ja juttelivat. Kivenlohkareen suojissa mies teki salamanopeasti havaintoja.

Miehet olivat noin 70-vuotiaita, mutta se ei häntä rauhoittanut. Vihollisia oli kaikenikäisiä.

Kummallakin oli jalassa vaelluskengät, ja toinen kantoi olalla pientä reppua. He olivat pukeutuneet siisteihin ja hyvännäköisiin ulkoiluvaatteisiin, metsänvihreisiin ja harmaisiin. Toisella oli väljä takki, toisella liivi ja fleeecepusero. Mies etsi vaatteista pientä kohoumaa tai pullistumaa, joka voisi viitata aseeseen, ja tarkkaili tulijoiden katseita nähdäkseen, mihin he kohdistivat huomionsa.

Täällä syrjäseudulla, josta oli joksikin aikaa tullut hänen kotinsa, näkyi äärimmäisen harvoin vieraita ihmisiä. Hänen epäluulonsa

heräsivät jo vuodenajan vuoksi. Maaliskuun puolivälissä patikoijat olivat harvinaisia. Vanhoissa herroissa ei kuitenkaan näkynyt mitään hälyttävää.

Kun parivaljakko ohitti ison kiven, hän kuuli heidän pohtivan, mikä olisi paras tapa sijoittaa eläkesäästöt. Hän rauhoittui entises-tään. Hän istui piilossaan, kunnes patikoijat olivat kadonneet näkö-piiristä.

Pieni valkoinen puutalo punaisine aaltopeltikattoineen hohti aurin-gossa. Talo oli kummulla, ja sen edessä oli pieni lahti, jossa oli vene laiturissa. Takapuolella oli pelkkää kalliota. Juuri nyt talo näytti siltä kuin se olisi pyykätty ja ripustettu sinitaivaalle kuivumaan.

Miehen uudessa maailmassa tämä oli uuden vuoden päivistä se, jolloin aurinko oli ollut mahtavimmillaan. Ihmeellinen päivä.

Hän oli istunut ennenkin sileällä kalliollaan nauttimassa aurin-gosta yläruumis paljaana ja ajatuksiinsa vaipuneena, mutta tämä päivä oli ehdottomasti kaikista upein. Kevät ottaisi pian vallan.

Hän poikkesi soratieltä ja seurasi talolle johtavaa polkua. Kään-nyttyään talonnurkalta puutarhaan hän näki naisen ennen kuin tämä huomasi hänet. Nainen istui tavanomaisella paikallaan selin halko-vajaan ja maalausteline edessään hieman vinottain, jotta valo osuisi siihen oikeassa kulmassa. Harmaat hiukset oli koottu leveälierisen olkihatun alle.

Nainen maalasi kukkia – taas. Hän ei ollut koskaan nähnyt tämän maalaavan muuta kuin kukkia. Nyt nainen huomasi hänet, heilutti sivellintään ja huusi englanniksi:

– *Hello, Dragos!* Olitko taas kävelyllä? Aina liikkeessä, senkin levoton sielu.

– Maalaatko ruusuja? mies kysyi.

Nainen hymyili ja pudisti päätään.

– Tulppaaneja, mielin määrin tulppaaneja...

2. LUKU

AUTOKORJAAMOSSA KAJAHTIVAT pikemminkin toteavasti kuin kysyvästi sanat: »Onko Lars Thøger Fritsen?»

Postinkantaja oli varmasti tullut sisälle Fritsenin työssä rälläkällä autoa, joka oli korkealla nostimen päällä. Postimiehen sävy oli niin sotilaallinen, että Fritsen oli vähällä ottaa askeleen eteenpäin, kalauttaa kannat yhteen ja ilmoittautua palvelukseen. Hän tyytyi kuitenkin kurkistamaan epäluuloisesti Toyotan eturenkaan takaa.

– Minä olen, hän sanoi.

– Kirjattu kirje, keski-ikäinen postinkantaja jyrähti. – Saisinko allekirjoituksen, kiitos.

Fritsen laski rälläkän käsistään ja astui esiin vanhan farmariauton alta.

– Kirjattu?

– Juuri niin. Tässä, postinkantaja sanoi ja ojensi isoa vuorattua kirjekuorta. – Allekirjoitus tähän, kiitos.

Fritsen piirsi puumerkinsä sähköiseen allekirjoituspaneeliin.

– Kiitos, postinkantaja sanoi, toivotti samaan hengenvetoon hyvät päivänjatkot ja marssi ulos.

Fritsen katsoi kuorta ihmeissään. Hän ei ollut odottanut postia eikä varsinkaan kirjattua kirjettä.

»Lars Thøger Fritsen, L. T. Fritsenin autokorjaamo, Amagerbrogade 108, 2300 Kööpenhamina.» Hän käänsi kuorta. Lähettäjä oli merkitty leimasimella. Kirje tuli asianajotoimistosta Sjørsløv, Blaufeldt & Juel, jonka osoite oli Kööpenhaminan keskustassa. Siitä tiedosta hän ei tullut hullua hurskaammaksi.

Hän koetti arvioida kirjeen painoa ja paineli sitä peukalolla parista kohdasta. Kuori oli painava, ja sisällä tuntui olevan kova pitkulainen rasia.

– Miten sujuu?

Fritsen katsoi kysyvästi oppipoikaansa, joka yritti irrottaa rikkoutunutta etuvaloa lisävarustellusta BMW:stä, mustasta, tietenkin. Tällä hetkellä autossa oli ylimääräisenä lisävarusteena ruttunokka, koska se oli tehnyt liian läheistä tuttavuutta Tisvilden metsän kanssa. Vakuutusyhtiön kanssa tehdyn sopimuksen mukaisesti koko roska piti vaihtaa.

Oppipoika nyökkäsi vain. Fritsen epäröi hetken mutta päätti sitten mennä toimistoonsa avaamaan salaperäisen kuoren.

Hän siirsi paperipinoa kirjoituspöydällä tehdäkseen tilaa kuorelle, repi sitten kuoren auki peukalolla ja kurkkasi sisälle. Musta rasia ja kirjelappu. Hän pyyhki kätensä vielä kerran housunlahkeeseen ennen kuin tarttui kuoren sisältöön. Pitkulainen rasia oli kovaa, iskunkestävää muovia. Hän otti lukulasit rintataskusta.

»Hyvä Lars Thøger Fritsen. Asianajotoimisto Sjørsev, Blaufeldt & Juel hoitaa Gudrun Oxenin (Aurinkorinteen hoitokoti, Ringsted) kuolinpesää. Irtaimiston läpikäynnin yhteydessä löytyi oheinen rasia, jonka yhteydessä oli vainajan pojan Niels Oxenin laatimat kirjalliset ohjeet. Niissä pyydetään lähettämään oheinen rasia Teille siinä tapauksessa, ettei hän itse voi saada tietoa äitinsä kuolemasta.»

Mitä helvettiä tämä oli olevinaan? Fritsen luki ensimmäisen kappaleen uudelleen ennen kuin jatkoi.

»Olemme tietoisia oheisen rasian laillisen omistajan, Niels Oxenin, epäselvästä tilanteesta. Hänen todennäköiseen kuolemaansa liittyvien epävarmojen olosuhteiden vuoksi omaiset voivat hakea tuomioistuimelta päätöstä kuolleeksi julistamisesta vasta viiden vuoden kuluttua. Olemme esittäneet ongelman vainajan tyttärelle Susanne Oxen Viigille. Hän on hyväksynyt veljensä ohjeet ja sen, että Te olette oheisen rasian oikea haltija (liitteenä kopio suostumuksesta sekä erittely rasian sisällöstä). Täten pidämme asiaa loppuun käsiteltynä.»

Oxen? Gudrun Oxen, Susanne Oxen ja... Niels.

Fritsen avasi rasian varovasti. Se oli vuorattu punaisella sameilla – ja sisältö oli silkkaa sisua ja urhoollisuutta. Siinä lepäsi Niels Oxen kunniavuoteella – poissaolevana. Oxenin elämä neljään kunniamerkkiin kiteytettynä.

Ensimmäinen oli puolustusvoimien urhoollisuusmitali. Sen tarinaa Fritsen ei muistanut. Toinen mitali oli samanlainen, mutta hopeisin tammenlehvin. Sen tarinan hän muisti parhaiten. Niels Oxen oli saanut mitalin, koska oli epäröimättä hypännyt Unajokeen Kostajnicassa pelastaakseen Bravo-komppaniaan kuuluneen sotilastoverinsa, joka oli saanut osuman serbialaisen salaampujan luodista.

Tuo sotilastoveri oli hän itse, L. T. Fritsen.

Aina välillä rintakehän arpea kutitti. Ja aina välillä hän tunsi kylmän mustan veden syleilyn matkalla kuolemaan. Sitten vahvat käsivarret tempaisivat hänet takaisin elämään, ja hän heräsi hiestä läpimärkänä.

Kolmas kunniamerkki oli urhoollisuusmitali kultaisin tammenlehvin. Ellei hän aivan väärin muistanut, Niels Oxen oli saanut sen osallistuessaan Tanskan Jægerkorpsetin sotilaista kootun Task Group Ferretin mukana »Enduring Freedom» -operaatioon Afganistanissa. Oxen oli auttanut kiivaaseen tulitaisteluun joutunutta helikopterimiehistöä.

Fritsen irrotti varovasti nuppineulan, joka piti paikallaan neljättä kunniamerkkiä. Hän piteli mitalia kunnioittavasti kämmenellään.

Kunniamerkeistä yksi oli ylitse muiden. Se myönnettiin vain erittäin poikkeuksellisista teoista. Niels Oxen oli itse asiassa ainoa, joka oli milloinkaan saanut urhoollisuusristin. Vuonna 2009 Jægerkorpsetin sotilaita oli ollut komennuksella Helmandin maakunnassa Afganistanissa. Oxen oli hiipinyt vihollisen selustaan, kukistanut omin käsin kahdeksan Taleban-sotilasta ja pelastanut näin sotilastoverinsa, jotka olivat joutuneet väijytykseen ajoneuvonsa vahingoittua tienvarsipommin räjähdyksessä.

Fritsen asetti kauniin mustan ristin varovasti takaisin rasiaan ja kiinnitti sen punaiseen samettiin. Mitalien ääriviivat sumenivat hänen silmissään.

Ei. Ei nyt, ei työpaikalla ihan tavallisena aamupäivänä. Ei nyt, kun piti... Ärtyneenä hän kuivasi kyyneleen öljyn tahrimaan kädenselkään.

Toyota odotti nostimella. Sen piti piru vie olla valmis huomenaamulla.

Mutta kaikki vyöryi väkisin mieleen. Hän ei voinut sille mitään. Suolavesi alkoi virrata kasvoja pitkin huulille, edelleen kaulalle ja suoraan sydänalaan.

– Mestari, minun pitäisi... Oppipoika ryntäsi toimistoon mutta pysähtyi äkisti. – Öh... Onko kaikki hyvin?

Fritsen nosti katseensa ja nyökkäsi.

– On, ei tässä mitään...

– No mutta... Öh... tämä voi odottaa.

Poika peruutti ulos ja sulki päättäväisesti oven perässään.

Fritsen laski rasian kirjoituspöydälle. Kunniamerkit säihkyivät ikkunasta virtaavassa auringonvalossa. Epätietoisuus kalvoi mieltä. Eikö Oxenin ruumista koskaan löydettäisi, niin että hänet voitaisiin haudata? Olivatko ravut ja ankeriaat häpäisseet ruumiin? Oliko meressä ylipäättään minkäänlaista hautarauhaa? Vai oliko laivan potkuri silponut Oxenin ja repinyt lihan luista? Ja jos hän jonain päivänä ajautuisi rantaan vieraalla rannikolla... Kuka pitäisi ruumiista huolta ja suojelisi sitä ja järjestäisi niin, että sitä kohdeltaisiin kunnioittavasti, koska Oxen jos kuka sen ansaitsi?

Fritsen istui liikkumatta toimistotuolilla ja vajosi jälleen kerran muistoihinsa.

Hän muisteli päivää, jolloin Oxen pelasti hänet Unajoesta. Aikaa sairaalassa. Orastavaa ystävyyttä, joka kasvoi vahvaksi siteeksi. Vuosia, jolloin Oxen ilmestyi silloin tällöin korjaamolle juttelemaan, päästelemään höyryjä. Ja Oxenin hidasta alamäkeä, joka johti kellarihuoneeseen Kööpenhaminan luoteiskortteleihin, missä vanhan sotilastoverin mielen oli vallannut pimeys.

Fritsen oli yrittänyt tukea toveriaan, antaa hyvää tarkoitettavia neuvoja. Mutta Niels Oxen kulki omia polkujaan ja teki omat päätöksensä. Se oli hänen vahvuutensa. Ja heikkoutensa.

Vaikka he eivät olleetkaan tavanneet usein, Fritsen oli toisinaan järjestänyt asioita Oxenin pyynnöstä. Hän oli hyvä »järjestämään» asioita. Ja jos hän ei jotain pystynyt järjestämään, hän tunsu jonkun muun joka pystyi.

Se kaikki oli nyt mennyttä. Ja mitalit olivat hänen kirjoituspöydällään. Aivan kuten se tiedustelupalvelun nainen oli sanonut kerran käydessään. Franck sen naisen nimi oli... Franck oli nähnyt rasian

ja ohjelapun lipastonlaatikossa Oxenin dementoituneen äidin huoneessa hoitokodissa.

Miten näin oli päässyt käymään? Kahden viime vuoden aikana Fritsen oli kuullut vain katkelman sieltä täältä, mutta alun hän tunsi. Ja lopun.

Loppu oli tarjoiltu hänelle ja koko kansalle tiedotusvälineissä: Sotaveteraani, jonka epäiltiin murhanneen vanhan miehen kalan kasvattamossa, oli varastanut veneen pienestä satamasta Pohjois-Jyllannista. Hän oli lähtenyt yötä myöten kohti Ruotsin rannikkoa, mutta lähellä määränpäättä veneessä oli ilmeisesti tapahtunut räjähdys. Ruotsin puolella todistajat olivat nähneet merellä valoa, ja jälkeinpäin tanskalaisesta veneestä oli löydetty vain hylynkappaleita. Ei jälkeäkään Niels Oxenista.

Silmiä kirveli edelleen, kun Fritsen valitsi vaimonsa puhelinnumeron. Onneksi vaimo vastasi heti.

– Hei kulta, minä täällä. Posti toi äsken Oxenin mitalit. Myös urhoollisuusristin. Voi hitto että menin sekaisin...

Hän kertoi tapahtuneesta ja omasta reaktiostaan kiertelemättä, kuten aina. Vaimo oli hänen elämänsä keskipiste. Ja vaimo tunsi soti-laansa. Vaimo kuunteli ja neuvoi. Fritsen pystyi taas hengittämään. Hän lopetti puhelun. Illalla he kävisivät kaiken vielä kerran läpi ruokapöydässä.

Mitä roskaa lehdissä kirjoitettiinkaan...

Hänen tuntemansa Niels Oxen ei ikinä tappaisi puolustuskyvyttöntä vanhaa miestä. Oxen ei ikinä tappaisi muita kuin oikeita vihollisia. Koko juttu oli helvetin surullinen. Iso inhottava sotku, jossa hänenlaisensa pienet ihmiset olivat täysin voimattomia. Nyt kaikkialla uskottiin tarinaan sotasankarin täydellisestä romahduksesta. Se vaivasi häntä.

Totuus lepäsi punaisella sametilla hänen kirjoituspöydällään olevassa rasiassa.

Hän nousi hitaasti seisomaan. Toyota piti saada kuntoon aamuun mennessä.

3. LUKU

MAATALOUSKONEIDEN maahantuontiyrityksen avokonttori oli autio kuin kesantopelto. Hänellä oli toinen viikko meneillään B+B Siivouksen leivissä, ja Ballerupissa sijaitseva toimisto oli ilta- ja yövuoron ensimmäinen kohde.

Kello oli 21. Ulkona oli pimeää. Tankattuaan pesuvettä ja riepuja hän ohjasi siivouuskärryt pitkälle käytävälle ja aloitti rääkin.

Hän kuuli oven paukahtavan kiinni takanaan. Pomo lähti vastakkaiseen suuntaan siivoamaan pienempää huonetta. Mies oli epäroimättä tullut paikkaamaan, kun liettualainen tyttö ei ollutkaan ilmaantunut töihin.

Tähän saakka hän oli työskennellyt ainoastaan puolalaisten, liettualaisten ja latvialaisten kanssa. Ja viisi minuuttia sitten varastohuoneessa pomo oli vahvistanut, että hän oli firman ainoa tanskalainen työntekijä.

»Tervetuloa Ala-Tanskaan. Mun työpaikkailmoituksiin ei koskaan vastaa kukaan tanskalainen. Useimmat elää piru vie mieluumin yhteiskunnan tuilla kuin nostaa perseensä penkistä ja lähtee siivoamaan. Arvaa, ketkä siivoaa ja petaa hotelleissa? Ei jumalauta ainakaan tanskalaiset. Mulle on ihan turha tulla puhumaan työttömyydestä.»

Hän oli vain nyökytellyt. Vastaan väittäminen olisi hyödytöntä. Pomo oli vähän päälle kolmekymppinen, anabolisilla steroideilla pumpattu lihaskimppu, joka oli pukeutunut kullanvärisellä painatuksella koristeltuun ihonmyötäiseen T-paitaan, väljiin maastokuvioisiin reisitaskuhousuihin ja valkoisiin lenkkareihin.

Hän oli puhunut pomon kanssa kaikkiaan puolisen tuntia kahteen eri otteeseen. Ensin työhönottohaastattelussa ja toisen kerran

äskän, kun he valmistautuivat töihin. Oli päivänselvää, ettei mies pystynyt hallinnoimaan yhtään enempää kuin sitä yhtä konsonanttia ja yhtä vokaalia, jotka hänelle oli kasteessa annettu nimeksi. Yhdessä paikassa Bo Bremerillä ei ollut lainkaan lihaksia, nimittäin korvien välissä.

Siivoaminen oli fyysisesti rankkaa, ja idioottipomon suunnitelma armottoman tiukka aikataulu oli tarkoitettu parempaa elämää tavoitteleville maahanmuuttajille.

Yleensä täydellisesti istuva proteesi hankasi reidentynkää, ja selkikipu todisti, että hän kompensoi aivan liikaa. Tämä työ oli hätäratkaisu kunnes löytyisi jotain muuta. Juuri nyt ei ollut vaihtoehtoja. Pian hän joutuisi harkitsemaan hintakuplan aikana ostetun asuntonsa myymistä. Ehkä Østerbrossa sijaitsevasta asunnosta luopuminen olisi seuraava askel hänen yrityksessään pysäyttää alamäki.

Hän työnsi napit korviin ja lisäsi volyymia. Metallican albumi Load vuodelta 1996 teki aina puhdasta jälkeä.

Enää yksi iso kirjoituspöytä, sitten voisi aloittaa imuroimisen. Hän pyyhki tietokoneen ruudun kuivalla liinalla ja kurotti pöydän taka-reunaan asti kostealla rätillä.

Samassa kaksi vahvaa käsivartta tarttui häneen takaapäin ja piti kiinni kuin ruuvipenkissä.

– Miten olisi, muru? Tehdäänkö temput tässä kirjoituspöydällä? Saat 1500 kruunua puhtaana käteen...

Pomo oli hiipinyt huomaamattomasti hänen taakseen ja huohotti nyt korvaan.

– Päästä irti, senkin sika!

Mies irrotti otteensa mutta siirsi kätensä hänen rinnoilleen ja puristi.

– Voisihan sitä vaihteen vuoksi nusaista vammaistakin. Ryntäissä ei ainakaan ole mitään vikaa. Sanotaan sitten kaksi tonnia, senkin kiimainen narttu.

– Päästä irti, sika!

– Ai sä oletkin sähkökkä tapaus, aina paranee...

Hän pamautti takaraivonsa miehen otsaan. Mies ei päästänyt irti mutta hämääntyi sentään vähän. Hän tuki terveen polvensa pöydän-

reunaan ja työnsi. Mies otti askeleen taaksepäin. Se riitti, hän mahtui nostamaan jalkapohjan kirjoituspöydän reunalle. Tällä kertaa hän työnsi kaikin voimin, ja he kaatuivat kumpikin selälleen. Miehen oli pakko irrottaa otteensa, kun he rojahtivat lattialle.

Hän pääsi nopeasti jaloilleen. Mies hymyili ovelasti.

– Okei, sä tykkäät kovista otteista. Sopii mulle, mies ähki ja astui lähemmäs.

Vanhoina hyvinä aikoina hän olisi voinut tarttua virka-aseeseen ja ampua ahdistelijaa johonkin harmittomaan paikkaan. Vanhat hyvät ajat olivat kuitenkin menneisyyttä. Hän perääntyi hitaasti kohti ulkoseinää, kunnes etäisyys oli riittävä. Näin vahvan vastustajan kanssa ei kannattanut ryhtyä tappelemaan, vaan hänet piti kukistaa ensi yrittämällä.

Hän oli harjoitellut loputtomiin erilaisia itsepuolustus- ja taistelutekniikoita, ja kaikissa oli pääsääntönä, että hyökkäyksen inertia käännettiin omaksi eduksi. Sillä tavalla oli mahdollista tasoittaa epätasapainoista voimasuhdetta.

Mies syöksyi kohti, ja hän paiskasi märän rätiin tämän naamalle. Mies raivostui entisestään ja yritti lyödä. Silloin hän tarttui miehen ranteeseen ja tempaisi eteenpäin samalla kun astui sivuun, kääntyi ja otti vasemmalla kädellä tukevan otteen miehen hiuksista.

Mies juoksi kirjaimellisesti päin seinää, ja hän antoi lisävauhtia iskun tehostamiseksi. Miehen polvet pettivät, ja hän pamautti tämän pään uudelleen betoniseinään. Vastustaja rojahti maahan.

– Joko osaat käyttäytyä, saatanan sika?

Siivouspomo kierähti ähkäisten selälleen ja katsoi häntä pilkallinen hymy huulillaan vaikka molemmista silmäkulmista ja murtuneesta nenästä valui verta.

Hän suuntasi lujan potkun nivusiin. Mies ulvahti ja vääntelehti tuskissaan.

– Vitun ämmä, et saa pennin pyörylää! Mä tapan sut!

Mies voihki mutta oli jollain kumman tavalla saanut kerättyä sen verran voimia, että pääsi jaloilleen ja pystyi säntäämään uuteen silmittömään hyökkäykseen. Silloin hän tarttui ensimmäiseen käteensä osuvaan esineeseen, tukevajalkaiseen työpöydän lamppuun, ja iski sen miehen leukaan.

Mies mätkähti lattiaan eikä pääsisi ihan heti pystyyn. Hän käänsi tämän vatsalleen ja otti takataskusta huomattavan paksun lompakon. Miehen kasvot olivat pelkkää sotkuista, veristä massaa, mutta se oli ansaittua. Mies avasi hitaasti silmät, kun hän kaivoi lompakosta paksun tukun tuhannen kruunun seteleitä. Niinpä tietenkin. Totta kai mies vannoi käteisen nimeen. Hän laski setelit. Niitä oli peräti seitsemäntoista. Ehkä niillä oli ollut tarkoitus maksaa pimeästi työntekijöille?

– Kuuntele, limanuljaska! Otan näistä kymmenen palkaksi tekevästäni työstä. Lisäksi otan kaksi korvaukseksi seksuaalisesta ahdistelusta ja kolme korvaukseksi päällekkarkauksesta ja loput on likaisen työn lisää, koska jouduin töihin tuollaisen megaidiootin kanssa. Jos vielä joskus näen sinut, teen rikosilmoituksen. Onko selvä?

Hän tunki rahat taskuun ja pudotti tyhjän lompakon lattialle. Sitteen hän kääntyi kannoillaan ja lähti.

Vettä tuli taivaan täydeltä, kun hän lähti ajamaan Ballerupista kohti kotia. Rankkasade melkein pysäytti liikenteen. Hänen aivonsa jauhoivat samaan tahtiin kuin tuulilasinpyyhkimet.

Huomenna pitäisi etsiä uusi työpaikka. Tai itse asiassa kaksi. Eikä työ voinut olla siivousta. Hän oli yliarvioinut voimansa. Ehkä hän voisi työskennellä kioskissa, kahvilassa tai supermarketissa? Tai ajaa taksia? Tai näitä kaikkia?

Auto alkoi temppuilla jo ennen Herleviä. Pieni Suzuki Alto, jolla oli takana jo 14 vuotta, symboloi hyvin hänen jyrkkää alamäkeään. Hän oli joutunut luopumaan rakkaasta Mini Cooperistaan tajuttuaan, ettei hänellä ollut toiveita löytää hyvää työpaikkaa.

Puhkuttuaan kilometrin matkan Herlev Hovedgadella auto luovutti. Hän ehti juuri ja juuri ajaa tien sivuun ennen kuin moottori sammui. Ehkä se johtui rankkasateesta, ehkä tulpat olivat kastuneet?

Kaatosade ei ottanut laantuakseen. Raivoissaan hän hakkasi kämmeniä ohjauspyörään. Hän ei voinut soittaa Falckin tiepalveluun, sillä hän oli joutunut irtisanomaan vakuutuksen säästääkseen rahaa. Hän oli joutunut säästämään kaikesta.

Danehofin pimeän miehet olivat tuhonneet hänet lyhyessä ajassa. Aivan kuten olivat sanoneetkin tekevänsä, koska hän oli yhdessä

Niels Oxenin, poliisin tiedustelupalvelun johtajan Axel Mossmanin ja tämän sisarenpojan kanssa yrittänyt päästä salaisen valtapiirin keskukseen ja hävittää sen. Hänen ennen niin miellyttävä elämänsä oli jäädytetty. Niin se oli. Hänen elämänsä oli umpijäässä. Se oli hinta, jonka hän joutui maksamaan.

Uhrit. Pahantekijät. Voittajat.

Niels Oxen, josta Danehof-verkosto luuli jo päässeensä eroon, toipuu vakavista vammoista Ruotsin saaristossa ja on elämänsä tiukimman valinnan edessä. Jos salaisen valtaverkoston johtajille selviää, ettei Oxenia saatukaan hengiltä, alkaa ennennäkemätön ihmisjahti. Jos taas Tanskan poliisi huomaa hänen olevan elossa, häntä vaaditaan tilille murhasta, jota hän ei ole tehnyt. Oxen ei halua pakoilla loputtomiin vaan saada elämänsä takaisin – ja ennen kaikkea tavata Magnus-poikansa. Mukaan taisteluun hän saa Margrethe Franckin ja Axel Mossmanin, jotka Danehof on savustanut työstään tiedustelupalvelussa. Mutta näkymätön vihollinen yhteiskunnan huipulla on vaikea vastustaja.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42723-1